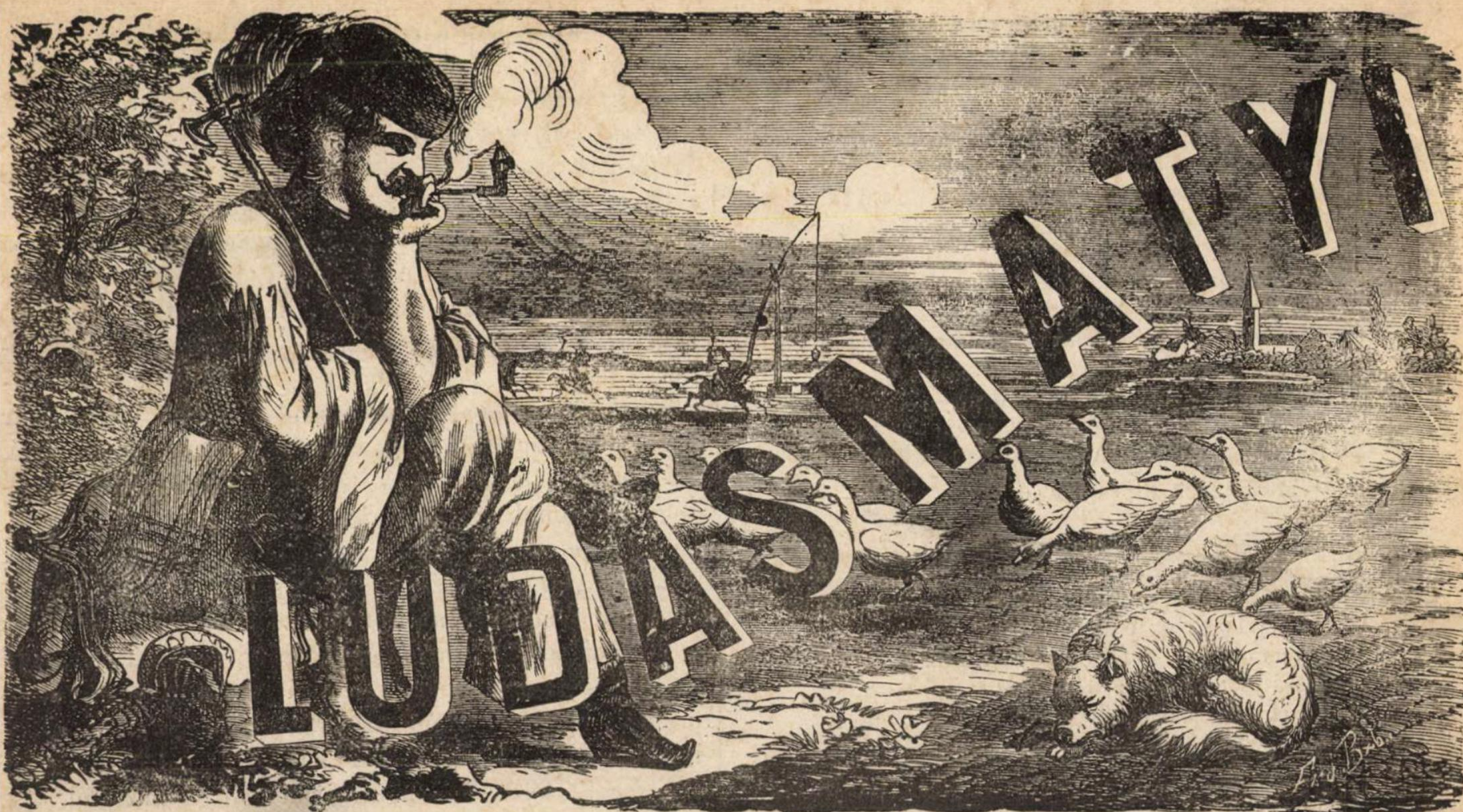

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.	Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.	Pest, nov. 17. 1872. 47 szám.	GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.	Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. Ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Egy vén emberhez!

Azt mondják: hogy a vén embernek
Az esze lábszárába száll. . .
Helyes. — Igy hát az bizonyosan
Nem máson, mint az eszén jár!
Rajtad — ugy látszik — **öreg**! hogy nem
Teljesedik e példázat,
Mert a hova a multkor léptél
Az — szentüttse — már gyalázat!

Szhja! ugy van az — ki futva indul
Meredek hegyről lefele;
Bizonyos, már meg is van irva
Más világra a levele!
Meg nem állhat, bármint akarja,
Önnön terhe, sulya üzi,
S a mélységben összezúzódván
Bocskorát az ördög füzi!

Igy indulál el 67-ben,
Nagy bölcseséggel, és már most
Nagy bölcseséged vakot vetett,
És nem ér egy lyukas hatost!
Egymásután oda engeded:
Mit ezredéven át gyüjténk!
A nemzet legszentebb kincseit,
Mikért könyet és vért ejténk!

Vérünk nem mienk, azt od' adád
Törvényesen annak, a ki
Századokon át nem csak szivá,
De akószám csapolta ki!
Vagyonunk, pénzünk oda veted
A Danajdák hordajába,
Hogy a sistergő istennyila,
Csapjon bele, hamarjába!

S miért tevéd ezt? csak azért, hogy
Oly szerencsések lehessünk:
Hogy egy aszkórságban sinlődő
Beteghez oda köttessünk?
Bizony isten! semmink se volt már . .
Csak utolsó kincsünk a nyelv,
Melynek **törvényes** megőrzése
Jobb- s balpártnál egyenlő elv!

S most — azoknak drága kedvökért
Kik pinklivel ide jőve . .
A mi zsirunkon, szalonnánkon
Húsuk, hájuk jól meg növe,
De mert ép' a te választóid —
E kincset is oda veted?
S hogy majd megtanúlnak magyarul
Nagy bölcsen ezt reménylgeted.

„**Valószinüleg** majd magyar lesz
A jegyzőköny s a tanács-nyelv,
Mondád: — hát szóljon kiki mint tud,
A szabadszó most a fő elv!
Minek is kellemetlenkedjünk
Ily apró kicsiségekért, —
Hiszen remélhetjük, magyarul
Szól az is, ki hozzá nem ért."

Eltaláltad öreg! biz istók
El, — szarva között a tőgyit,
Csak tovább! szód bejárja hazánk
Vidékeit, hegyét, völgyit,
S gyöngyörüen tapasztalhatod
Hogy: hová a többit veté
Bölcseséged, az a Behemmóth!
E kincsünket is elnyelé!

Szegény bolond komédiások!
Mit fáradtok törekedtek?
Hogy bűn megőrzött szent kincsünknek
Uj templomot emeljetek
Magyarország fővárosában?!!!
Im lássátok: a hon bölcse
Miként tör rêst, hogy az idegen
Elem, templomtok ledöntse?!

Bölcse!? bölcs volt bölcs Salamon is,
Mégis midőn megvénhedett ..
Megbolondult, mert parázna lőn
S rút vétekbe keveredett!
Elhagyá a Jehova tiszta
Szeplotelen szent törvényét,
S követé vén totyakos teste,
Paráznasági rut kényét.

Megvénhedél te is! és ime
Megszeplősitéd a szüzet,
Az idegen rima felköltvén
Benned a parázna tüzet,
Ó bölcs! de bolond uton járdalsz .
Avagy tán észre sem veszed?
Hogy járhatnál jón is, mert lábad —
Szárába szállott az eszed.

Rókászat.

„Holnap Gödre megy a rókász társulat. Reggel 11 órakor van az indulás vasuton, mely külön vonattal szállitja el az egész csapatot, lovaikkal, ebeikkel és pecéreikkel egyetemben. Palotánál csatlakoznak a vadásztársasághoz ő felségeik is, kik nagy kedvvel vesznek részt e mulatságban s 3000 forinttal járultak a költségek fedezéséhez; a tagsági dij — az egész idényre mely rövid vagy hosszu lehet a fagyos napok távolsága szerint — 200 forintra menvén felenként. A királynő, kinek kitünő, merész és kecsteljes lovaglását általános bámulattal emlitik a jelenvoltak, rendkivül élvezi a tréfát, nem riad vissza az esőzéstől (tegnapelőtt is ázott órákon át) s mindig elől megy, árkon sövényen át, s mosolyog ha lova megsiklásán (mi megtörtént egyszer) követői megijednek. — Ő felségén kivül csak egy nő volt a társaságban, s ez is csak egyszer, Auersperg herczegnő, kinek lovaglási ügyessége szintén nagy elismerést nyert. Gróf Károlyi Pistáné még gyengélkedik s azért maradt el, de a jövő évben ott lesz. Mert a sport ezen neme meghonositottnak tekinthető az idei siker s ő felségeik részvéte által. S csak megtéritsék tisztességesen a kárt, mit esetleg itt ott okozhatnak, a mulatság ellen nem lesz kifogása a józan demokratiának sem. Lehet, hogy hallani és olvasni is fogjuk azon ismert megjegyzést is, miszerint a „kopókra vesztegetett pénzzel mennyi gyereknek lehetne iskolázást biztositani"? — ezen elcsépelt szemrehányás szájaskodó embereiről azonban tudja már körülbelöl mindenki, hogy nem költenek ugyan kopókra, de nem adnak semmit az iskolázásra sem. Mi részünkről gratulálunk gr. Eszterházy Miklósnak és társainak, ha kisérletüknek sikerül az angol férfias időtöltések ezen faját is magyarra forditani, s ez által egyszersmind a fejedelmi udvar itthonlétének élvezeteit is szaporitani. Mi nem fogjuk látni sem a rókát, sem a kopókat, s nem fogunk viselni piros frakkot sem: de örömest fogjuk közleni az értesitést ezután is, miszerint királynőnk számit már a jövő évi rókákra is, jól érzi magát köztünk s nem kivánkozik el hazulról."

A „Pesti Napló" „Reform" vagy „Magyar politiká"-ból rókásztam ki e sorokat, gondolod tán nyájas olvasója a Matyinak? Bah! az „Ellenőr"-ból, és csak is azért, hogy meggyőződjék arról a „részeg" demokratia, hogy Csernátoni mennyire kormányképes!!!

Sziporkák.

Világlátott dolgokról mesélt az obsitos a falu vénei előtt a korcsmában s a többi közt azt is elbeszélte, mint okádta a tüzet Nápolyban létekor a vezuv?

„Talán bizony sok pálinkát ivott"? kérdé az öreg biró az obsitostól.

Két urfi a felett versengett egymással, hogy melyiküknek van több esze? A kérdés felett azonban sehogy sem tudván megegyezni, egyik tehát felszólitá a versengést hallgató inast:

— No Jancsi! maga mondja meg melyikőnknek van több esze?

— Bizony tens ifjurak nem tudom én, csak azt látom, hogy mindaketten azzal dicsekesznek, a mi egyikejüknek sincs. válaszola Jancsi.

Tanunak volt felhiva a kókai ember bizonyos ügyben. Meg is jelent a szolgabiró előtt nagy alázattal kalapját jobb kezében tartva.

„Tegye félre kend azt a kalapot" mond a biró, ki megakará eskettetni a honpolgárt.

A polgártárs elkezdi forgatni karimájánál fogva a keze közt lévő kalapot.

„Mondtam már, tegye félre kend a kalapját," ismétlé nyomatékosabb hangon a biró.

— Megtisztelem alássan teens főbiró uramat, a talán egy kis illetlenség is lenne tőlem — válaszolt a polgártárs, mintegy habozva a felett, ha valjon engedelmeskedjék a parancsnak.

„Menydörgős adta, félre tegye kend mingyárt a kalapját, mig megeskedtetem, különben . . . .

— Már ha épenségesen ugy parancsolja teens főbiró uram! hát legyék meg szent akaratja — monda ijjedve a kókai ember s azzal ugy félrecsapta fején a kalapot, hogy a szolgabiró majd megpukkadt parancsának együgyü értelmezése felett nevettében.

Drágaszállás.

Egy plébános közelebb kanonokká neveztették vala, ebben a főtisztelendőségi minőségben aztán felrándula Pestre, hogy magának kanonoki övöt és drága reverendát szerezzen, megtöltvén pénztárcáját hat darab uj százassal és nehány darab egyessel.

Vásárnap lévén pedig ez időben Pesten, nem talála a kanonok oly vendéglőt, hol nyugvó helyet válthatott volna magának.

Történt pedig, hogy midőn ennek keresésében fáradoznék, a váci utcában egészen reá estveledék. Meglátván pedig őt itten egy asszonyi állat, és gondolván, hogy ő valami szállást keresne, magához hivja, és magát arra ajánlja, hogy néki nyugodalomra való helyet adna. A szent atya az ajánlott igéretet örömmel elfogadja vala és az asszony bévezeti vala egy olyan rejtek helyre, holott a maga könyörgését elvégezné, mi nekelőtte lenyugodnék.

Az asszonyi állat mindazáltal a ki őtet magához hivta és kőnyörületességből befogadta vala, nem azok közül való vala, a kik jó életet élnek és a kik a magok becsületekre vigyáznak, mert tart vala szép leányokat a részeges ifju legények számára. Egyik leányzót pedig azok közül, a kik akkor az ő hazánál valának egy gavallér oly nagy indulattal szerette, hogy ő azt épen nem engedi vala, hogy ő rajta kivül valaki azt a leányzót szemlélné.

A mint pedig aháznak gazdasszonya abban mamagának semmi hasznát nem látja vala és mivel a gavallér a maga irigy szeretete által ezen jövedelmet kereső módokat az asszony előtt bezárta vala, hogy egy átkozott gonosz szándékát véghez vihesse, keresi vala az asszony annak utját, és öszveperlekedik vala a gavalérral, a ki is ezen való felgerjedésében elhagyja vala a leányzót, ki e feletti bujában keservesen sir vala.

Látja vala pedig a lelki atya, hogy milyen szomorunak tetszenék ez az éjszaka a kesergőnek, magához vevé a leányzót és vigasztalja vala a tisztességtételnek jussán, hogy a leány teljesen megnyugodék vala az ő mostoha sorsán, és egészen elfeledé a gavallért, és beleegyezék abba, hogy ők csak épen ketten lennének azon az éjszakán.

Midőn pedig másnap felébredne és megköszönné az asszonynak az szivességét, hogy őtet éji nyugodalomra béfogadá vala, eltávozék a lelki atya azon istenes szándékkal, hogy magának kanonoki övet és drága reverendát vegyen, melylyel az ő testét felékesithesse és a melyben Trefort főtisztelendősége előtt tisztelkedhessék vala. Meg is alkudék vala a sáfárral s kivévén az ő erszényét, nagy álmélkodással látja vala, hogy abból a hat darab uj százas egészen kiányozék vala.

És felháborodék szive a bankóknak nem láttára és elfelejtkezék vala az ő papi méltóságáról és békételenkedék vala ilyeténképpen:

„T j ü h d i s z n ó t e r e m t e t t e ! o d a a p é n z e m, e l l o p t á k a k . . . . k."

Legujabb hirek.

Lónyai miniszterelnököt, mert budai házában a fertőztelenitést elmulasztotta a hatóság megbirságolta.

Ugy kell neki, mért nem ügyel jobban h á z á n a k t i s z t a k e z e l é s é r e.

Pestmegye legutóbbi közgyülésén Haynald kalocsai érsek ur biztositotta a „publikum"-ot, hogy a Poroszországból kiüzött jezsuiták nem fognak nálunk alkalmatlankodni, mert azok Északamerikának vették utjokat.

Szerettük volna, ha Magyarországnak ez időszerinti Loyolája az iránt is biztositotta volna a „publikum"-ot, hogy a kalocsai és pozsonyi jezsuiták is felszedték a reverendát és d é l a m e r i k á n a k v e t t é k utjokat, hogy poroszországi testvéreikkel t a l á l k o z h a s s a n a k k ö z é p A m e r i k á b a n.

A Deák-kör áthurczolkodott a Hungáriából a régi börze helyiségeibe.

Most tehát már illő helyen vannak a hivatalok után spekuláló alkotmányos börziánerek.

Bittó, a képviselőház elnöke házasodik.

Mit mond ehhez Kovács Sarolta? A bizony azt énekeli:

Házasodik a lapát . .
Elveszi a piszkafát. . .

Nyilt válasz sokaknak.

Helyben ugy, mint vidékről, személyesen és levelekben sokan interpellálnak, hogy miért szüntettem meg „Népszava" cimü politikai lapomat?

Válaszom:

Megszüntettem azért, mivel most a n é p s z a v a helyett a „v i r i l i s e k s z a v a" jár.

Vadász képek.

Az őszi idő alatt.

Fegyverén kakas sincs, Nimród megbámulná,
A kapszlira csakugy kalapácscsal üt rá.

Nyulat talált Janó meglőni nem meri,
Azt hivén: hogy a nyul őtet fenyegeti

Schützmáyer ur, mig a fatövében horkol:
A puskacsőbe is belenéz a fogoly.

Róka fogta Laci vagy Laci fogta róka.

Pestvármegye szélén van egy hires város,
Épen Kecskométtel szomszédos, határos.
Megneveznem sem kell, ugy is kitalálja.
Kinek ez a város szülője, hazája.
Ebben a városban van egy jó barátom!
Gyakran agarásztunk együtt a Halápon,
Az én jö Dimonom sokat ázott fázott,
Bogarászott, mászott, néha meg rókázott.
Egyszer furcsán meg is járta egy rókával,
S minthogy nem dicsekszik ő e kalandjával
Én mesélem azt el. Az én jó Dimonom

A mint ballagna egy süldőféle nyomon
Hát ime egy róka futám el előtte
Paff! Dimon a rókát ép a forba lőtte.
Forbalőtte forba, ime a mint látják:
Hogy csakugy huzta a két hátulsó lábát;

Ily plezuroson is elfutott a róka —
A legközelebbi cserjésbe, bozótba ..
Laci koma se rest, utcu! vesd el magad
Mint egy iramszarvas a bozóthoz szalad,
S a mint a róka meghuzta vóna magát —
Ugy vágja a törzshöz puskájának agyát:

Hogy a rettentő nagy suljos ütés alatt,
Kezében csak is a puszkacsőve maradt.
Sőt maga Dimon is, roppant borzalmára.
Egészszen ráesett a ravasz rókára . .

A róka sem vette a dolgot tréfába
Fogát bele vágja Dimonnak karjába.

Laci talpra ugrott, róka se ereszté . .
Gyilkos szemeit rá rémitőn mereszté;

Ki irná le szegény Dimonnak félelmét?
Kinjábau majd hogy nem elharapta nyelvét . .
A nagy orditásra, végre is Tergenye
Egy baltával Laci komámhoz siete.

S a mérges rôkának ugy ütött fejére —
Hogy a kabát ujja is leszakadt véle.
Ime elmondám a róka historiát . . .
Csak is Dimon képén találhatni hibát.
Kinek nem épen hü a fizimiskája:
Mert nem volt kezemnél fotografiája.

Hát még sem kell az az önálló magyar bank!?

Az a tizmillió dotatió, melylyel Kerkápoli oly nagy hühót csapott, csak nem akar megérkezni Bécsből.

Ha tíz nem is de megjön három — vigasztalja a békétlenkedő bankokat. Kerkápoli — jobb ma egy veréb, mint holnap egy tuzok!

Hanem az a három millió sem jön, rugja meg a sas békételenkednek azon bankok és takarékpénztárak, melyeknek azt már Kerkápoli ur utalványoztatta is.

Mennél később küldi a bécsi osztrák bank, annál tovább tart, biztatja öket Kerkápoli.

Jó, jó! de attól is lehet ám tartani édes pénzügyminiszter ur! hogy azok a magyar bankfiokok majd ugy találnak járni, mint a cigány lova, mely akkor döglött meg, midőn már a koplalást megszokta volna; ette volna meg a fene az ilyen nyomoruságos helyzetet, hogy egy komisz osztrákbank ily gyalázatos gunyt üzhet belőlünk.

Hát még sem kell önálló magyar bank!?

Vasuti élemények.

A napokban Pestről Veszprémbe utaztam, s a fátum egy hentessel, s annak hitestársával helyezett egy coupéba.

A hentes csunya ordas ember volt, — az asszony pedig ennek ellentéte, igen csinos, és felette szép asszonyság.

Tehát egyik „a n a p, másik az é j j e l."

Az ember első tekintetre mindjárt átlátta, miszerint ez a két ellenkező kompasz, épen nem pászol össze.

Hanem mind ezek dacára is, a körülmények ugy hozták magukkal, miszerint eltérő koruk és minőségük kelle nekik vándorolni az élet utain.

Szemközt a szép asszonynyal a coupéban egy csinos fiatal ember foglalt helyet.

Szemeik legott találkoztak, s olvasni kezdtek valamit a sziv rejtekeiből.

— Minő égető szemek! — minő piciny ajkak! — gondolá magában az ifju Don Juán, de jó volna róluk epret szedni!

Hanem hijába! az a vén cerberus a résen ült, s nagyon ügyelt arra, miszerint valaki annak a vérpiros ajaknak eprét meg ne kóstolja.

Kezdett aztán ez az állapot a fiiatal emberre nagyon gyötrelmes lenni.

Az asszony is kezdte érezni, hogy az öreg hentes most mind inkább terhére van.

Hanem a dolgon változtatni sehogy sem lehetett.

Pedig szemeik kölcsönösen elárulták a vágyat, miszerint nagyon szeretnének egymáshoz közeledni.

De az a vén hentes ugy leste őket mint egy — krokodilus.

A fiatal ember ily keserves viszonyok között nem tehetett tehát egyebet, mint lábát valamivel a rendes kimért állapotnál odább helyezni az asszonyság lábai felé, hogy ha már a felső állapotok nem, az alsó szervek érintkezzenek.

Az asszony észrevette e kellemes közeledést, s legott elfogadta a lábvizitet.

Kezdett ez a dolog egy ideig jól menni, hanem egyszer az öreg hentes nagyon odatalált az ő sanda szemeivel pillantani a padimentumra, a hol is azok a két ellentétes lábak nagyon is összetaláltak bujni.

— Náncsi a lábad! — mormogá az öreg.

Náncsi aztán e lakonikus interpellátióra egy kicsit megdöbbent, s kezdte a lábait a szokott állapotába visszahelyezni.

A fiatal ember is nagyot nyelt erre, s kezdett ő is a lábaknak más irányt adni.

Hanem ez az önmegtagadás nem sokáig tartott.

A lábak csak hamar ismét közeledtek egymáshoz, s mint afféle hű szövetségesek, teljes odaadással ölelgették egymást.

A vén hentes legott észrevette ismét ez intrigát, és mondá:

— Náncsi! vedd beljebb a lábad, mert majd én tapodom meg.

Az asszony restellette e neveletlenségét férjének, de hijába! engedni kellett mert ez a hentes nép szörnyü vad természettel bir.

Hanem azért mikor szerét tehette, csak egy picit is előbbre csuszott ülésén, hogy lábaik érintkezhessenek.

Rendkivüli öröm volt ez a fiatal emberre nézve.

A vén hentes pedig annál indulatosabb kezdett lenni, minél inkább észre vette, hogy az ő életpárja micsoda fortélyos dologban töri — nem ugyan a fejét, — hanem a lábát.

Kezdett lassanként az epe kiönteni benne.

— Náncsi vigyázz! — dörmögé ismét, — hogy valamiképen be ne gyűrjem az oldaladat a könyökömel.

Náncsi ez után a drasztikus figyelmeztetés után egy kicsit vigyázott is, hanem persze ez nem sokáig tartott.

Könnyebb volt a lelkinek, ha ismét közelebb tolhatta a kis lába ujját a fiatal ember csizmájához.

Egyszer azonban e hánykodás közben, a fiatal ember nagyon is előre talált hóditásában nyomulni.

A hentesnek sem kellett több.

Mint az Aetnatüze gyulladt ki, s öklét felfogva dühöngve mondá a fiatal embernek:

— Zurich avval a lábbal, mert majd mindjárt öszve apritom azt, mint a — karmanádlit.

Nem volt más választás — vissza kellett vonulni.

A helyzet, és a sziveknek feszültsége, mindinkább növelék azonban a lángot a két ifju szivben, ugy annyira: hogy ha egy pár percre vissza kelle is vonulniok az érintkezési térről, végképen lemondani azonban arról nekik nem lehetett.

Inkább árzenikumot enni, mint sem maguktól ezt az édes gyönyört megtagadni.

Tehát haj rá! ha mindjárt az öreg hentes megpukkad is mérgiben.

Addig feszelegtek tehát az ülésben, hogy egyszer csak ismét találkoztak lábaik.

Az öreg hentes erre bőszült lett, mint a leopárd.

— Hallja az ur! — mondá aztán a fiatal ember felé fordulva — kinyitom ám a bicsakomat mindjárt....

— No! ez bolond história lenne, gondolá az ifju bajnok — tehát inkább retirálok.

Egy darab ideig aztán le is mondtak a szerelmes szivek a delejes érintkezésről, mert látták, hogy az öreg hentes mindinkább kezd megbogarasodni.

Hanem sokáig bizony nem lehetett visszafojtani, a kivánságot.

A lábak tehát ismét találkoztak.

A hentes megint észrevette, — s kegyetlenül megcsóválván fejét, mondá:

— Ejh! hogy a karikás menykő csapjon az urnak abba a csámpás lábába, — már csak nem tud az ur vesztég lenni.

— Hanem Nancsi! majd a te lábadat is megtanitom ám becsületre.

Ez a dünyögés aztán szakadatlanul tartott.

— Náncsi! — mormogá ismét a hentes — megvesztél? A lábad megint hol kószál?

Aztán meg a fiatal emberre mondult rá.

— Az urnak is komendálom, hogy a térdekalácsát ne kinálgassa olyan nagyon ennek az asszonynak. . .

Valami két percig volt ennek a morgásnak haszna. Hanem aztán ismét elkezdtek a szerelmes lábak ide és oda csuszkurálni, s a térdek kalácsai egymáshoz közeledni.

De a hentes is kezdett mind inkáb veszettebb lenni.

— Hátrább Náncsi! — mondá ismét feleségének, — mi alatt a fiatal emberre oly gyilkos szemeket vetett, hogy abból méltán olvashatott ő is egy neki szólló periodust.

A fiatal ember szeretett is volna már valahogy a hinárból menekülni, mert annak a szerencsétlen hentesnek, mind inkább kigyulladtak szemei, — s látszott rajta az az elhatározás, hogy ha még soká maléroztatik, — tehát, — a milyen bolond esze van, — előveszi egyszer a bicsakot, s a társadalmi rendbontók között azzal csinálja meg a rendet.

Az ifju ember kezdett tehát egy kissé óvatos lenni.

Hanem az a szép asszony oly édes mosolygás, s annyi bájjal nézett rá, — hogy vágyainak hosszas időig ellent nem állhatott,

A láb ösztönszerüleg nyomult ismét előre — s szives fogadtatásban részesülvén, — kéjjel szenderegtek azok egymásba fonva.

Az öreg hentesnek azonban nem sokáig kerülte ki ez a titkos barátkozás őrködő figyelmét.

Észrevette azt, — s legott minden előleges ceremónia nélkül vette ki zsebéből a bicsakot.

A szerelmes felek érintkező tagjai erre a kegyetlen aktasra, csak hamar visszavonultak.

— No Náncsi! — mondá aztán — bicsakját folytonosan nyitva és fenyegető állapotban tartva — most told előre a cipellődet.

— No! — folytatá tovább — az ur is csusztassa elébbre a csizmáját, még ugy sem metszettem evvel a bicsakkal kordovánt.

Világért meg nem próbálta volna most ezt a mestreséget a fiatal ember. Ugy belehuzódott a coupé sarokjába, hogy bárki is inkább kaszás póknak, mint szérelmes Alcibiadesnek nézhette volna.

Az asszony szinte zsákutcába volt szoritva, s világért sem merte volna mozditani lábát, — mert az a vén bolondos hentes, folytonossan ott leste azt a bicsakkal.

Végre ily kin és gyötrődések között elértünk a stációra.

A fiatal ember is kiszált a cupéból — és a hentes is. — A szép asszony szinte követte morgolódó férjét.

Még csak most látszott meg szép termete a maga junói fenségében.

Az ifju ember hosszason merengett rajta.

A vén hentes észrevévén ezt, — fölemelte rá ökleit, s fenyegetve mondá neki:

— Vigyázzon az ur! hogy többet ne találkozzunk, mert karmanádlit készitek sz ur husából.

Aztán el is tüntek egyik keletre, másik nyugotra. Vitte mindegyiket gyilkos végzete, . . .

Történeti adoma.

A x-i németajku atyafiak 1848-ban, mint illik magyar honpolgárokhoz — a nemzeti ügy mellett lelkesedtek. — Volt köztök azonban egy, ki az egész falu hazafias magatartása daczára határozottan schwarz-gelb szint vallott, s szidta Kossuthot,— s éltette Windisgräczet és Jelacsicsot.

Történt, hogy német katonaság vonult a falun kerestül s lőn rémülés és rettegés. — Annál nagyobb volt a schwarz-gelb atyafi öröme, hogy végre hát megérkeztek a vitéz császáriak.

Ki is hivott a pincébe tizenkét darab vasas németet, etette, itatta őket. — Ezeknek se kellett több, berugtak kegyetlenül, kezdett, szük lenni a présház a nagy tánczolásnak miatta.

Egyszer a szives házi gazda — látva a lisztes zsákoknak gondtalan kedvét, mosolyogva igy szólt: „Aber wenn der Kossuth khummen thät, ta mächt ihr hipsze!“

Ezért az ártatlan megjegyzésért másnap olyan ötven botot veretett rá az ezredes, a falu közepén, hogy még ma is vakarja a helyét.

Hanem nem is éltette ám többet az atyafi Windisgrätzet.

Kolerás hir.

Végre ráakadtak a főváros legocsmányabb kloákájára, mely még a vidéket is ragálylyal fenyegeti. E veszélyes hely a „Borsszem Jankó“ szerkesztőségében fedeztetett föl. A fertöztelenitésre nézve még mi sem történt.

A „HAZA"
életbiztositó és hitelbank.

Alaptőke 3.000,000 frt. oszt. ért.

Különböző tartalékbani összes alapja 1.247,506 frt. 43 kr.

Igazgatóság Pesten.

Elnök: *Gróf Forgách Antal,* k. belső titkos tanácsos, több lovagrend vitéze, m. orsz. képviselő stb. *Gróf Nádasdy Lipót,* b. titkos tanácsos, Komárommegye örökös főispánja stb.
Alelnök: *Gróf Szapáry Gyula,* m. orsz. képviselő stb.

Igazgatók: *Grabovszky György,* nagykereskedő, kir. tanácsos. *Koppél L. M.,* nagykereskedő stb. *Nádossy György,* nagykereskedő stb. *Szumrák Frigyes,* nagykereskedö stb.

Igazgatóság Bécsben.

Alelnök: Koromlai lovag, *Schey Károly,* nagybirtokos stb.
Igazgatók: *D'Israeli Mosco,* az Israeli és Benvenisti bankház főnöke. *Gróf Hardegg Domokos,* nagybirtokos stb. *Kolischer József,* nagybirt. stb.

Vezér-igazgató: Kiss Zsigmond.

A bank az életbiztositás minden műveleteit a **legolcsóbb dijak és legelőnyösebb** feltételek mellett közvetiti, és az előforduló haláleseteket, melyek után eddig **631,749 frt 56 kr.** kifizettetett, a legpontosabbban és leggyorsabban elintézi. Ezen eljárásának köszönheti, hogy közel **21 millio forint** érvényben álló biztositásai vannak, melyek után az évi dijbevétel mintegy

egy millió forint.

Kimeritő felvilágositással és programmokkal szivesen szolgálnak: a bankigazgatóság **Pesten, Deák Ferenczutcza 5. sz., Bécsben, Esslinggasse Nr. 18,** valamint a bank vidéki fióktelepei.

Egy csinos nagy szoba.

Városháztér 6. sz.

1-ső emelet 2-ik szám alatt kiadó havonként vagy évnegyedenként.

10.000 kötet a legjobb müvekből

A legujabb müvek is azonnal megrendelhetők

Kölcsön-Könyvtár.

Sulyok J.
PEST, dohányutca 2. sz. a. a Bazárban, az izr. templom átellenében.

Sulyok J.
PEST, dohány utca 2. sz. a. az izr. templom átellenében.

Olcsó előfizetés

A regényirodalom disze

Kölcsönöket
bérház akra és jószágokra
eszközöl az ügyvédi iroda
Pesten, országút 10. szám, I. emelet.

Minden létező **állampapirok, elsőbbségi kötvények, sorsjegyek,** vasut-, bank- és iparrészvényeknek vétele, eladása, valamint elcserélése.
Szelvények beváltása.
A cs. kir. börzeni bizományok késpénzfizetés vagy 10%, előpénz mellett teljesittetnek.
Mindennemü sorsjegyek havonkénti részletfizetés mellett — 5 fttól felfelé — eladatnak.

Rothschild & Comp.

Opernring 21.

Bécsben.

minden huzásnál érvényes
20-ad részvényjegyek
minden további utánfizetés nélkül.
az

40-ed	1839. cs. k. osztr. államsorsjegyre	6 ft.
20-ad	1860. cs. k. osztr. államsorsjegyre	8 ft.
20-ad	1874-ki magyar jut. sorsjegyre	7 ft.
20-ad	1870-ki török vasuti sorsjegyekre (36 huzásnál érvényesek)	4 ft.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Mészáros Károly   Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.nál.